

[Landbrugsministeren.]

relation til hvert afstrømningsområdes specielle forhold. Det er nødvendigt, at lokale kommuner og forbrugere samarbejder.

Kontrollen med vands forurening har til formål at bevare — i videst muligt omfang — de naturlige kvaliteter af overfladevand og grundvand for at beskytte den offentlige sundhed og for at tillade vandets brug først og fremmest til:

Produktion til rimelig pris af drikkevand af god kvalitet, bevarelse af fauna og flora, produktion af vand til industriel brug, eventuelt efter en sådan behandling, som må være nødvendig og økonomisk overkommelig,

vanding af arealer og til husdyrs forsyning med vand samt endelig

rekreative formål med rimelig hensyntagen til, hvad den offentlige sundhed og æstetiske forhold udkræver.

Regeringerne bør anlægge en langsigtet politik for at opnå nedsættelse af eksisterende vandforurening og dens forebyggelse i fremtiden.

De nationale lovgivninger bør tilgodese: at kontrol med vandforurening udkræver etablering af administrative organer, f. eks.

a) et centralt organ på tilstrækkelig højt plan, der kan samarbejde med andre myndigheder inden for den almindelige vandpolitiske rammer,

b) lokale organer, eventuelt efter afstrømningsområde, der er ansvarlige for gennemførelsen af kontrolbestemmelser og for anvendelsen af kontrolforanstaltninger,

c) rådgivende komiteer bestående af repræsentanter for offentlige myndigheder, repræsentanter for forbrugere og uafhængige eksperter til at bistå og vejlede de under a og b nævnte organer.

Afledning af spildevand — både til overfladevand og til grundvand — som kan forurene vandet, skal være forbudt uden forud indhentet tilladelse. Ansøgninger om sådan tilladelse skal overvejes ud fra en bedømmelse af følgende faktorer:

a) Recipientens evne til at assimilere spildevandet m. v. efter en vurdering af dettes fysiske, kemiske, biologiske, mikrobiologiske og radioaktive egenskaber, b) vurdering af de økonomiske, sociale og

kulturelle fordele og ulemper af de mulige metoder til behandling af spildevandet m. v.

Det er vigtigt, at lovgivningen om kontrol med vands forurening overholdes, og at tilstrækkelig strenge sanktioner anvendes i tilfælde af overtrædelse.

Udførelsen af rensningsanlæg bør støttes f. eks. ved tilskud, lavt forrentede lån osv.

Det er ganske interessant at betragte den gældende danske vandløbslov i lyset af de erfaringer, der er nedfældet i dette internationale dokument.

1) Områderne for vore vandløbsretter følger den almindelige, administrative inddeling: landvæsenskommissionens område svarer normalt til en amtsrådsreds, landvæsensnævnets til en retskreds. Vandløbsloven og lov om landvæsensretter følger således ikke tanken om at tilgodese samhørigheden af problemer inden for vandløbs samlede afstrømningsområder. Dette punkt skal jeg vende tilbage til i forbindelse med fremsættelsen af forslag til lov om ændring af lov om landvæsensretter.

2) Vandløbslovens § 81 har givet landbrugsministeriet „overtilsyn“ med vandløbene. Dette indebærer efter motiverne, at ministeriet kan tage stilling til visse tvistigheder mellem kommuner og til privates klager over den kommunale vandløbsadministration, for så vidt afgørelsen ikke henhører under vandløbsretten, og det gør den i de fleste tilfælde.

Efter § 81, stk. 2, påhviler det politiet og fiskerikontrollen at påse overholdelsen af bestemmelserne i lovens kap. XI om spildevandsanlæg.

Kontrolbestemmelserne er således langt fra udformet i overensstemmelse med principskitsen.

3) Dette afbødes imidlertid ved den centrale stilling, som vor vandløbslov har givet vandløbsretterne, dels når de tillader nye spildevandsanlæg efter §§ 73 og 74, dels når de tager stilling til klager over forurening efter § 72, stk. 2 og 3.

4) Vandløbsloven foreskriver ikke, at regeringen bør have en „vandpolitik“, end-sige anlægge en langsigtet vandpolitik. Dette er vel heller ikke nødvendigt, thi om målet kan der ikke herske tvivl, nemlig at man skal stræbe efter at opnå nedsættelse af eksisterende vandforurening og dens